

Rade Krstić

Učinki lune

Pisec basni

Narejen iz besed in spesnjen v pesem,
je kriknil iz belih listov;
tako je ustvarjalčev sok bil žgoč,
jeziček kače razklan.

Ko so se vrnile stare dobe,
globoko morje dvignilo
je vrsto ladijskih razbitin,
vrsto, pokrito z algami in travo.

Kar ni še, ne sme biti;
nekdo je igral na harmoniko
in čez čas so se pojavile
zveste sence menihov in kraljev.

Morska riba

Kdor se vrne od onstran,
tega si val ne želi.
Kot pesem prijadra na obalo
in tam krik izpusti.

Skozi zeleno reko splav hitro drsi,
učitelji, veslo je dvignjeno!
Še pisk daljši ni od zvoka
na čisti in jasni: nébes.

In je škrg črnica živa,
sol zemlje in resnice trup...

A tudi zlom, hrbtenica časa
in sopenje rdečih rut.

Fáust

Na tem belem, vročem papirju
poleg tišine škarjaste
zate v zlatu blešči se črka,
glasbenica stavcev.

Po kakšni preprogi si hodil,
železo spreminjal v zlato,
ko je tolklo, zamolklo skrilo
med rebra svoje živo in pitno?

Mar v skrinji si čakal
čašo kristalno za let?
Kakšnim napojem si vlil
strupa — kačo hudo?

Ubogi tepčki

V ravnine odšli so vzravnani.
Naj se niše ne odprejo!
Znova premočne besede slovarja
v mojem ušesu držijo.

Samo še k tvojim raménom
na sodni dan roke položim.
Če so vse molitve brezupne,
na travniku zaspal bom veličan.

Ne boš zagledal ne kamna ne križa;
popotnik boš ali tujec.
Vzemi, odnesi pesmi iz krvi
pred sosedova vrata.

O, zlomi člen v verigi!
Daj mišljenje in vrednost,
ti, ki z molčečim obličjem potrpežljivo
nebo in zemljo sestavljaš!

Fortinbras

Meč v krvi se tali.
Začuden si, kot brez uma.
Vidiš pomišljaj vprašajev?

Klečim. Zabodi.
Daj: pritisni bron.
Sonce vliva dovoljšno mero.

Na suhem trza riba.
Tvoje duhu dano
telo kakor moj umor.

V plitve vode se podaj.
Solzno svoje oko privzdigni.
Mrtvo srečo zaigraj.

Povečava

Nad svetlobo, nad lučjo z lune,
srebrno bron žeti...

Bilo je še! Kaj praviš, da je
na onem svetu zlatih čarov;
kot iskra, polna toplih kapelj,
prižgana v enem hipu?

Ura, vse-bi, neizrekljivi!
Skoraj na vsakem verzu,
toda brez gondole,
kako tja in še čez?

Poeti se razdajo,
razkoljejo svoje meso,
izpustijo kri, smrtno
in nesmrtno v oblak zavita!

Ne dovolim, da crkneš;
to je pretežka beseda —
slutil bom: ali še dihaš poleti
in ali vstajaš dovolj zgodaj?

Svoj čar

Ne boš mi verjel,
list sem iztrgal iz tvojega dnevnika.
Nočna bolezen je stopila
s svinčenimi kapljami na mrzlo čelo.

Nato, gledoč, pišoč, zroč,
ustavim tisto zadnjo besedo,
zamolčim tvoj klic,
da nastane lahna perutnica.

Nadaljujem brez težav.
Vedro spustim v vodnjak,
da nalovim čim več kapelj,
z očmi pritrjenih pod vekami

na tvoje neutrudno srce.
Kar se naglo ustavi,
ne potrebuje odvečnih vrvi,
da bi se Źš(j)e, dragi brat!